

ΙΣΜΗΝΗ ΧΑΡΙΛΑ

*Μία υπόσχεση
που πρέπει να
τηρηθεί όποιο
και να είναι
το κόστος.*

Θ
ΟΡΚΟΣ
ΤΟΥ
ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Ε.Χ.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Ο όρκος του φεγγαριού
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ισμήνη Χαρίλα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ισμήνη Χαρίλα
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-53-9

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Ισμήνη Χαρίλα

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Εκδόσεις Έξιν

Μια αλλοτινή ιστορία

Λάτρευε τα αποκριάτικα βράδια. Της άρεσε να φορά το κουστούμι της, να ανακατεύεται με το πλήθος, να χορεύει και να διασκεδάζει. Ανυπόμονα περίμενε καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς το καρναβάλι, που της επέτρεπε να ξεχνά την καθημερινότητα και τη μεταμόρφωνε σε κάποια άλλη. Κάποια που ξέφευγε από τα προβλήματα και τις ευθύνες και ζούσε, έστω και για λίγες ώρες, μακριά από τη μιζέρια που μισούσε και απεχθανόταν όσο τίποτα άλλο στον κόσμο.

Μια στολή ραμμένη από ρετάλια, μια μάσκα που της χάριζε την ανωνυμία και εκείνη, κρυμμένη πίσω από μια απροσδιόριστη ταυτότητα, κατόρθωνε να τρυπώνει στα σαλόνια ανθρώπων που δεν

θα καταδέχονταν ποτέ σε άλλη περίπτωση να τη συναναστραφούν ως ισάξιά τους.

Αδιάκοπο γλέντι, ξεφάντωμα, γέλιο, χορός, τραγούδι και η πλάση φάνταζε όμορφη, δίκαιη και ελπιδοφόρα. Όμορφη και ήρεμη... Ό,τι ακριβώς δεν ήταν, δηλαδή, η καθημερινότητά της, που την πλήγωνε με τις άσχημες αναμνήσεις που κουβαλούσε και πολεμούσε κάθε σπίθα αισιοδοξίας που άναβε στην ψυχή της, από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε το φως του ήλιου.

Τίποτα δεν προμήνυε το κακό που θα ακολουθούσε εκείνη την ημέρα που ένιωσε η μάνα της τις ωδίνες της γέννας. Δεκαοχτώ χρονών, υγιής, ευτυχισμένη και τρελά ερωτευμένη με τον εικοσιτριάχρονο άντρα της περίμενε με αγωνία να κρατήσει στην αγκαλιά της το πρώτο τους μωρό. Τα όνειρα, τα σχέδια και η λαχτάρα για την ολοκλήρωση της ευτυχίας του είχαν πλάσει στα μάτια του νεαρού ζευγαριού την εικόνα ενός μαγικού βασιλείου που σε ελάχιστο χρόνο θα άνοιγε τις πύλες του να τους υποδεχθεί.

Όμως, υπάρχουν φορές που δεν αποφασίζουν οι πρωταγωνιστές της ιστορίας για την εξέλιξη της, αλλά ένας αόρατος αφηγητής που αρέσκεται να κατευθύνει τα γεγονότα σύμφωνα με τις δικές

του προτιμήσεις. Έτσι, ενώ ο τοκετός με ένα μωρό που ερχόταν ανάποδα θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί δίχως κίνδυνο από έναν γιατρό, τότε, στις απαρχές του προηγούμενου αιώνα, σ' ένα φτωχικό σπιτάκι δίχως καμιά υποδομή και όπου χρέη γυναικολόγου είχε αναλάβει μια πρακτική μαμή που βασιζόταν κυρίως στην εμπειρία και στην τύχη, παρά σε οποιαδήποτε επιστημονική κατάρτιση, έμελλε να είναι μοιραίος για τη μητέρα.

Δώδεκα ολόκληρες ώρες υπέφερε και όταν πια το μωρό κατάφερε να αποκολληθεί από μέσα της και να βρεθεί στα χέρια της μαμής, η ακατάσχετη αιμορραγία κάλεσε κοντά της τόσο γρήγορα τον θάνατο που δεν της χάρισε παρά μονάχα ένα λεπτό για να ακούσει το κλάμα του μωρού της. Ένα μονάχα λεπτό για να νιώσει τη θέρμη του, καθώς η μαμή το ακουμπούσε στο στήθος της, να χαϊδέψει με το βλέμμα της το πρόσωπό του, να χαμογελάσει και να αποχαιρέτισει αυτό το ανθρωπάκι που μεγάλωνε μέσα της επί εννέα μήνες και που εισέβαλε στον κόσμο μ' ένα νηηρό κλάμα. Κλάμα που, από τη μια πλευρά, δήλωνε ότι ένιωθε την απώλεια και πάλευε απεγνωσμένα να τη σταματήσει και, από την άλλη, έδειχνε σε όσους το άκουγαν ότι δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να σκύψει ποτέ το κεφάλι-

λι ή να λυγίσει μπροστά σε οποιαδήποτε αναποδιά ή εμπόδιο έβαζε μπροστά του η ζωή που μόλις ξεκινούσε γι' αυτό. Γιατί είναι αλήθεια ότι, όπως σ' όλα τα μωρά που μεγαλώνουν στερημένα από το μητρικό χάδι, έτσι και στο κοριτσάκι της ιστορίας μας, η Μοίρα ούτε του χαρίστηκε ούτε του χάραξε ανθόσπαρτους δρόμους.

Γι' αυτό το χαριτωμένο μωρό, λοιπόν, με τα κατάμαυρα ματάκια και μαλλάκια έμεινε μοναδικό στήριγμα ο πατέρας του, ο Γρηγόρης, ο οποίος βρέθηκε από τη μια στιγμή στην άλλη στο μάτι του κυκλώνα και επιφορτίστηκε το βάρος χιλίων δυο προβλημάτων, αφού αίφνης αναγκάστηκε να συμβιβαστεί με τον χαμό της μοναδικής γυναίκας που αγάπησε, να φροντίσει το παιδί του, δίχως να ξέρει τον τρόπο, και συνάμα να εξακολουθήσει να ανοίγει καθημερινά το καφενείο του, που ήταν η αποκλειστική πηγή εσόδων του.

Το μωρό το είχε πάντα δίπλα του από το πρωί μέχρι το βράδυ, τυλιγμένο με κουβέρτες για να μην κρυώνει και τοποθετημένο μέσα σε μια μεγάλη τσίγκινη λεκάνη που χρησίμευε ως κούνια και στηριζόταν σε δυο καρέκλες. Ο Γρηγόρης το πρόσεχε όσο μπορούσε, δεν έλειπαν όμως οι φορές που, εξαιτίας της δουλειάς, καθυστερούσε να αλ-

λάξει την πάνα του ή να το ταΐσει. Εκείνο όμως, λες και καταλάβαινε πόσο δύσκολο ήταν το έργο του πατέρα του, μίτε έκλαιγε μίτε και παραπονιόταν. Ήταν, μάλιστα, τόσο ήσυχο που οι περισσότεροι πελάτες αντιλαμβάνονταν την παρουσία του, μόνο όταν ο Γρηγόρης το έπαιρνε στην αγκαλιά του και τότε κάποιοι από αυτούς προθυμοποιούνταν να τον συνδράμουν με όποιον τρόπο μπορούσαν.

Η βοήθειά τους, αν και σημαντική, δεν έλυσε το πρόβλημα και σύντομα, εξαιτίας του βάρους όλων αυτών των υποχρεώσεων, ο νεαρός πατέρας συνειδητοποίησε ότι ίσως η μοναδική του επιλογή ήταν να ακούσει τελικά τη συμβουλή των οικείων και φίλων του και να ξαναπαντρευτεί.

«Χρειάζεσαι μια νέα σύζυγο», του έλεγαν όλοι. «Να αναλάβει τη φροντίδα του σπιτιού και του μωρού σου. Δεν το λυπάσαι που το σέρνεις μαζί σου από το πρωί μέχρι το βράδυ στο καφενείο; Είναι τρόπος αυτός για να ανατραφεί ένα παιδί; Είδες κανέναν άλλον να κουβαλά το παιδί του στη δουλειά;»

Ναι, φυσικά και λυπόταν το μωρό του και σε καμιά περίπτωση δεν ήθελε να το ταλαιπωρεί. Αγαπούσε το παιδί του και θα έκανε ό,τι χρειαζόταν για να είναι ευτυχισμένο. Ένας γάμος όμως... Ένας

γάμος με μια άλλη γυναίκα έμοιαζε ακατόρθωτος και καταδικαστέος. Μια φυλακή που θα διόγκωνε τη δυστυχία του και συνάμα θα καταδίκαιζε κάποια αθώα και άγνωστη ύπαρξη σ' ένα ατέρμονο βασανιστήριο. Πώς να παντρευτεί, δίχως να ερωτευτεί και να νιώσει το σκίρτημα της λαχτάρας να βρεθεί κοντά στο είδωλο της αγάπης; Η γυναίκα του ήταν ακόμα ολοζώντανη στην ψυχή και το μυαλό του, και καμιά άλλη δεν ήταν ικανή να πάρει τη θέση της. Ίσως, έπειτα από χρόνια, ο πόνος του να καταλάγιαζε και να τον άφηνε να προσπαθήσει ξανά για να συναντήσει την ευτυχία, τώρα όμως του ήταν αδύνατο.

Βέβαια, υπήρχε και το θέμα του παιδιού. Η κορούλα του έπρεπε να μεγαλώσει σωστά. Μέσα στο σπίτι τους και όχι στο καφενείο και παρατημένη στη φροντίδα άγνωστων εθελοντών. Δεκάδες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του Γρηγόρη και η καθημέρα αναιρούσε την προηγούμενη, γεμίζοντάς τον με τύψεις και δημιουργώντας του την αίσθηση ότι πρόδιδε είτε το παιδί του είτε τη γυναίκα του. Πώς να χωρίσει την καρδιά του στα δυο; Η κόρη του είχε ανάγκη από μια μητέρα, αλλά εκείνη που τη γέννησε είχε χαθεί και ο Γρηγόρης υπέφερε ακόμα και στην ιδέα ότι θα την αντικαθιστούσε κάποια άλλη.

Παρασυρμένος από τη δίνη των συναισθημάτων του ανέβαλε συνεχώς να σχεδιάσει το μέλλον και ο καιρός περνούσε, δίχως να καταλήγει πουθενά. Όταν τις νύχτες, αποκαμωμένος από την κούραση της ημέρας, ξάπλωνε στο κρεβάτι του και κοίταζε το μωρό του που κοιμόταν στο πλάι του, ένιωθε παντοδύναμος και έτοιμος να σταθεί ετοιμοπόλεμος απέναντι σε κάθε εχθρό. Το πρωί όμως που ξημέρωνε και η πραγματικότητα τον τύλιγε στον ομιχλώδη μανδύα της, τότε ήξερε πως ισορροπούσε σ' ένα τεντωμένο σκοινί που ήταν έτοιμο να σπάσει.

Η επιλογή, λοιπόν, ήταν εξαιρετικά δύσκολη και ο ίδιος πάλεψε πολύ με τον εαυτό του, τους ψυχαναγκασμούς και τις επιθυμίες του προκειμένου να βρει μια λύση που θα τον απάλλασσε από ανεπιθύμητες ενέργειες. Δυστυχώς όμως από όποια πλευρά και αν εξέταζε το θέμα, η βέλτιστη δυνατή προοπτική ήταν μια και μοναδική. Να υποταχθεί και να αναζητήσει μια νέα σύζυγο, που θα ήταν πρόθυμη να αγαπήσει και να μεγαλώσει το κοριτσάκι του, σαν να ήταν δικό της.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

«Να μην μάθει ποτέ την αλήθεια, να την προστατέψεις με όποιον τρόπο μπορείς».

Δύο κορίτσια που μεγάλωσαν σε δύο διαφορετικούς κόσμους και θα πορευτούν στα χνάρια που τους υπαγορεύει το ένστικτό τους.

Η Δόμνα ήθελε να ανοίξει τα φτερά της μακριά από το οικοτροφείο. Να φύγει από το νησί και να μην γυρίσει ποτέ ξανά. Και τα κατάφερε. Όμως η εκδίκηση θα την τυφλώσει και η μοίρα θα απαιτήσει από εκείνη ένα βαρύ αντίτιμο, αν θέλει να λυτρωθεί. Η Ανέζα προτίμησε να μείνει και να παλέψει για τις επιλογές και τα όνειρά της. Δίπλα στον πατέρα της, που έκανε τα πάντα για να τη μεγαλώσει, και μετά στη γυναίκα που της στάθηκε σαν μάνα, όταν όλος ο κόσμος της είχε γκρεμιστεί.

Η ζωή τις ενώνει αιώνια με έναν όρκο σιωπής. Έναν όρκο που η Ανέζα έδωσε προτού καν γνωρίσει τη Δόμνα. Μία υπόσχεση που έπρεπε να τηρηθεί όποιο και να ήταν το κόστος. Μία ιστορία γεμάτη πάθη, λάθη και πόνο. Άραγε, θα καταφέρουν να βρουν το μονοπάτι της γαλήνης και της ελευθερίας;

